

ΠΟΛΙΝ ΡΕΑΖ

Μετάφραση: Ρίτα Κολαΐτη

Η
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
Ο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προλογικό σημείωμα της μεταφράστριας

7

Πρόλογος: Η ευτυχία στη σκλαβιά
του Ζαν Πολάν

11

Η ιστορία της Ο

I Οι εραστές του Ρουασί

31

II Σερ Στίβεν

85

III Η Αν Μαρί και οι χαλκάδες

161

IV Η κουκουβάγια

209

Μια μέρα, ο εραστής της πηγαίνει την Ο σε ένα μέρος όπου δεν έχουν ξαναπάει – πάρκο Μονσουρί, πάρκο Μονσό, κάπως έτσι το λέγανε. Στην άκρη του πάρκου, στη στροφή ενός δρόμου όπου ποτέ δεν υπήρχε πιάτσα ταξί, αφού περπάτησαν και κάθισαν ο ένας δίπλα στον άλλον στην άκρη της πρασιάς, βλέπουν ένα αυτοκίνητο που έμοιαζε με ταξί γιατί είχε ταξίμετρο. «Μπες» της λέει. Εκείνη μπαίνει. Έχει σουρουπώσει για τα καλά και είναι φθινόπωρο. Είναι ντυμένη ως συνήθως: ψηλοτάκουνες γόβες, ταγέρ με πλισέ φούστα, μεταξωτή μπλούζα, χωρίς καπέλο. Φοράει επίσης μακριά γάντια και κρατάει δερμάτινη τσάντα, μες στην οποία έχει τα χαρτιά της, την πούδρα της και το κραγιόν της. Το ταξί ξεκινάει αργά, χωρίς ο άνδρας να πει μισή κουβέντα στον οδηγό. Τραβάει όμως τα κουρτινάκια στα παράθυρα, δεξιά, αριστερά και πίσω· εκείνη βγάζει τα γάντια της, νομίζοντας ότι θέλει να τη φιλήσει ή να τον χαϊδέψει. Μα ο άνδρας τής λέει: «Δώσ' μου την τσάντα σου, σ' εμποδίζει». Του τη δίνει, αυτός την αφήνει σ' ένα σημείο όπου το χέρι της δεν φτάνει και προσθέτει: «Είσαι υπερβολικά ντυμένη. Βγάλε τις ζαρτιέρες σου, κατέβασε τις κάλτσες σου λίγο πάνω απ' τα γόνατα· φόρεσε αυτές τις καλ-

τσοδέτες». Ζορίζεται λιγάκι, γιατί το ταξί πηγαίνει πιο γρήγορα, και φοβάται μήπως ο οδηγός κοιτάξει προς τα πίσω και τη δει. Νιώθει κάπως περίεργα, αμήχανα, με τις κάλτσες κατεβασμένες και το μεταξωτό μεσοφόρι ν' ακουμπάει απευθείας πάνω στους γυμνούς μηρούς της. Επιπλέον δε, οι ξεκουμπωμένες ζαρτιέρες γλιστρούν κι αυτές. «Βγάλ' τες εντελώς» της λέει «και την κιλότα σου». Αυτό είναι εύκολο, αρκεί να φέρει τα χέρια της πίσω στη μέση και ν' ανασηκωθεί ελαφρώς. Της παίρνει από τα χέρια τις ζαρτιέρες και την κιλότα, ανοίγει την τσάντα, τα χώνει μέσα και της λέει: «Δεν πρέπει να κάθεται πάνω στο μεσοφόρι ή στη φούστα σου, βγάλ' τα και κάθισε απευθείας στο κάθισμα». Το κάθισμα είναι από συνθετικό δέρμα, γλιστερό και κρύο, ενοχλητικό καθώς κολλάει πάνω στους μηρούς. Και ο άνδρας προσθέτει: «Βάλε ξανά τα γάντια σου». Το ταξί συνεχίζει την πορεία του, κι αυτή δεν τολμάει να ρωτήσει γιατί ο Ρενέ κάθεται ασάλευτος, σιωπηλός, μήτε και τι μπορεί να σημαίνει για εκείνον το ότι παραμένει ακίνητη και βουβή, τόσο ξεγυμνωμένη και τόσο έτοιμη να προσφερθεί, με τα χέρια καλυμμένα απ' τα μακριά της γάντια, μέσα σ' ένα μαύρο αυτοκίνητο που την πηγαίνει στο άγνωστο. Δεν της έχει επιβάλει ούτε και απαγορέψει τίποτα, αλλά εκείνη δεν τολμάει να σταυρώσει τα πόδια της μήτε να σμίξει τα γόνατά της. Τα γαντοφορεμένα χέρια της, απ' τη μια και απ' την άλλη πλευρά του κορμού της, ακουμπούν στο κάθισμα.

«Εδώ» λέει ξάφνου εκείνος. Εδώ: το ταξί σταματάει σε μια όμορφη λεωφόρο, κάτω από ένα δέντρο –πλατάνι, σίγουρα πλατάνι είναι–, μπροστά σ' ένα κομψό μέγαρο που υψώνεται ανάμεσα στην αυλή και τον κήπο, θυμίζοντας εκείνα τα κομψά μέγαρα του Φομπούρ Σεν Ζερμέν. Οι φα-

νοστάτες είναι λίγο πιο πέρα, μες στο αυτοκίνητο είναι σκοτεινά και έξω βρέχει. «Μην κουνηθείς» της λέει ο Ρενέ. «Μην κουνηθείς καθόλου». Απλώνει το χέρι του στον γιακά της μπλούζας της, λύνει τον φιόγκο κι έπειτα αρχίζει να ξεκουμπώνει τα κουμπιά. Η Ο γέρνει ελαφρώς το μπούστο της, πιστεύοντας ότι θέλει να της χαϊδέψει τα στήθη. Όχι. Εκείνος απλά ψηλαφεί για να βρει και να κόψει μ' έναν μικρό σουγιά τις μπρετέλες του σουτιέν της, το οποίο και της βγάζει. Κάτω από την μπλούζα, που ο Ρενέ την ξανακούμπωσε, τα στήθη της είναι ελεύθερα και γυμνά, όπως γυμνοί και ελεύθεροι είναι οι γλουτοί και το αιδόιο της, γυμνό και ελεύθερο το κορμί της από τη μέση ως τα γόνατα.

«Άκουσέ με» της λέει. «Τώρα είσαι έτοιμη. Σ' αφήνω. Θα κατεβείς και θα χτυπήσεις την πόρτα. Θ' ακολουθήσεις αυτόν που θα σου ανοίξει, θα κάνεις ό,τι σε προστάξουν. Αν δεν μπεις αμέσως, θα σε γυρέψουν αυτοί, αν δεν υπακούσεις αμέσως, θα σε εξαναγκάσουν να το κάνεις. Η τσάντα σου; Όχι, όχι, δεν τη χρειάζεσαι πια. Είσαι απλώς η κοπέλα που τους παραδίδω. Ναι, ναι, θά 'ρθω κι εγώ. Πήγαινε τώρα».

Μια άλλη εκδοχή της ίδιας αρχής ήταν πιο βίαιη, πιο απλή: τη νεαρή γυναίκα, ομοίως ενδεδυμένη, έφερε με αυτοκίνητο ο εραστής της κι ένας άγνωστος φίλος. Ο άγνωστος οδηγούσε, ο εραστής της καθόταν πλάι της, και ήταν εκείνος, ο άγνωστος, αυτός που εξήγησε στη νεαρή γυναίκα ότι ο εραστής της είχε αναλάβει την προετοιμασία της, ότι θα της έδενε τα γαντοφορεμένα χέρια της πισθάγκωνα, θα της κατέβαζε τις κάλτσες, θα της έβγαζε τις ζαρτιέρες, την κι-

λότα και το σουτιέν της και θα της έδενε τα μάτια· ότι, κατόπιν, θα την άφηναν στον πύργο, όπου θα την εκπαίδευαν γι' αυτό που όφειλε να κάνει. Πράγματι, αφού την έγδυσαν και την έδεσαν, μετά από διαδρομή μισής ώρας, τη βοήθησαν να κατεβεί απ' το αυτοκίνητο, την ανέβασαν μερικά σκαλοπάτια, την πέρασαν από μια δυο πόρτες, πάντα με τα μάτια δεμένα, και, αφού της έλυσαν την κορδέλα, βρέθηκε ολομόναχη, όρθια, καταμεσής ενός θεοσκοτεινού δωματίου, όπου την άφησαν μισή ώρα, μπορεί και μία ή δύο, ποιος ξέρει, που της φάνηκε αιώνας. Έπειτα, όταν επιτέλους άνοιξε η πόρτα και κάποιος άναψε το φως, είδε ότι τόση ώρα περίμενε σ' ένα πολύ συνηθισμένο, άνετο, κι όμως αλλόκοτο δωμάτιο: ένα παχύ χαλί κάλυπτε το πάτωμα, δεν υπήρχε ούτε μισό έπιπλο και όλοι οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με ντουλάπες. Δυο γυναίκες είχαν ανοίξει την πόρτα, δυο γυναίκες νέες και όμορφες, ντυμένες σαν χαριτωμένες υπηρέτριες του 18ου αιώνα: με φούστες μακριές, αέρινες και φουσκωτές, που έκρυβαν τα πόδια, στενούς κορσέδες απ' όπου ξεπρόβαλλε πλούσιο το στήθος, τους οποίους έσφιγγαν με κορδόνια ή θηλύκωναν από μπροστά, με δαντέλες να στολίζουν το μπούστο και αραχνοϋφαντα γάντια μέχρι τον αγκώνα. Τα μάτια και τα χείλη τους ήταν φτιασιδωμένα. Φορούσαν εφαρμοστό περιλαίμιο και βραχιόλια εξίσου εφαρμοστά στους καρπούς.

Εξ όσων γνωρίζω, έλυσαν τα χέρια της Ο, που ήταν ακόμη δεμένα πισθάγκωνα, και της είπαν πως έπρεπε να γδυθεί, πως θα την έπλεναν και θα την έβαφαν. Έτσι λοιπόν, την άφησαν γυμνή και ταχτοποίησαν τα ρούχα της σε κάποιο απ' τα ντουλάπια. Δεν της επέτρεψαν να πλυθεί μόνη της και τη χτένισαν όπως στο κομμωτήριο, βάζοντάς

τη να καθίσει σε μια μεγάλη πολυθρόνα – όπως εκείνες των οποίων η πλάτη γέρνει προς τα πίσω για το λούσιμο και μετά ξανασηκώνεται για το στέγνωμα των μαλλιών και το χτένισμα. Αυτό κρατάει πάντα τουλάχιστον μία ώρα. Και, όντως, κράτησε πάνω από ώρα, αλλά η Ο καθόταν σε τούτη την πολυθρόνα γυμνή, έχοντάς της απαγορεύσει να σταυρώσει τα πόδια της ή να πλησιάσει το ένα γόνατο με το άλλο. Και καθώς αντίκρυ της υπήρχε ένας μεγάλος καθρέφτης που κάλυπτε ολόκληρο τον τοίχο, χωρίς να παρεμβάλλεται το παραμικρό έπιπλο, κάθε φορά που το βλέμμα της έπεφτε στον καθρέφτη αντίκριζε το είδωλό της σ' αυτή τη στάση, με τα πόδια ανοιχτά.

Όταν η ετοιμασία και το βάψιμο τελείωσαν –έβαψαν τα βλέφαρα με απαλή σκιά, το στόμα με ζωηρό κόκκινο, την άλω και τις ρώγες του στήθους ρόδινες, τα χείλη του αιδοίου κοκκινωπά, την παρφουμάρισαν πλουσιοπάροχα στις μασχάλες, στην ήβη, στην πτυχή ανάμεσα στους γλουτούς, κάτω απ' τα στήθη και στην κοιλότητα της κάθε παλάμης–την έβαλαν σε ένα δωμάτιο όπου ένας τριπλός καθρέφτης και ένας τέταρτος καθρέφτης στον απέναντι τοίχο τής επέτρεπαν να βλέπει το είδωλό της πανοραμικά. Της είπαν να καθίσει στο πουφ ανάμεσα στους καθρέφτες και να περιμένει. Το πουφ ήταν καλυμμένο με μαύρη γούνα, που την τοιμούσε λιγάκι, το χαλί ήταν μαύρο και οι τοίχοι κόκκινοι. Φορούσε κόκκινα πασούμια. Σ' έναν απ' τους τοίχους του μικρού μπουντουάρ, υπήρχε ένα μεγάλο παράθυρο που έβλεπε σ' έναν υπέροχο μα σκοτεινό κήπο. Η βροχή είχε σταματήσει, τα δέντρα σάλεuan στο φύσημα του αγέρα, το φεγγάρι διέσχιζε το στερέωμα ανάμεσα απ' τα σύννεφα. Δεν ξέρω πόση ώρα έμεινε στο κόκκινο μπουντουάρ, μήτε

κι αν ήταν στ' αλήθεια μονάχη, όπως νόμιζε η ίδια, ή αν κάποιος την κοιτούσε μέσα από κάποιο κρυφό άνοιγμα στον τοίχο. Αλλά αυτό που ξέρω είναι πως, όταν οι δυο γυναίκες επέστρεψαν, η μία κρατούσε μια μεζούρα μοδιστρικής και η άλλη ένα καλαθάκι. Τις συνόδευε ένας άνδρας, ο οποίος φορούσε μακρύ βιολετή μανδύα με μανίκια εφαρμοστά στους καρπούς και φαρδιά στη μασχάλη· όταν ο άνδρας περπατούσε, ο μανδύας άνοιγε από τη μέση και κάτω. Τότε διέκρινες ένα είδος εφαρμοστού παντελονιού που κάλυπτε τις γάμπες και τους μηρούς του, αλλά άφηνε ελεύθερο το φύλο του. Αυτό το φύλο είδε κατ' αρχάς η Ο, στο πρώτο του βήμα, κι έπειτα το μαστίγιο με τα πέτσινα λουριά που ήταν περασμένο στη ζώνη του· ύστερα είδε στο κεφάλι του τη μαύρη κουκούλα που έμοιαζε με μάσκα, καθώς μαύρο τούλι έκρυβε ακόμα και τα μάτια του – και, τέλος, ότι φορούσε μαύρα γάντια από φίνο σεβρό. Είπε στην Ο, μιλώντας της στον ενικό, να μείνει ακίνητη, και στις γυναίκες να κάνουν γρήγορα. Εκείνη που κρατούσε τη μεζούρα μέτρησε τον λαιμό και τους καρπούς της Ο. Μολονότι λεπτοκαμωμένα, ήταν πολύ συνηθισμένου μεγέθους. Εύκολα βρήκαν μες στο καλαθάκι που κρατούσε η άλλη γυναίκα το περιλαίμιο και τα βραχιόλια που ταίριαζαν στην Ο. Ήταν δε φτιαγμένα ως εξής: πολλά στρώματα λεπτού δέρματος (κάθε στρώμα ήταν αρκετά λεπτό, όλα μαζί δεν ξεπερνούσαν το ένα δάχτυλο σε πάχος) που έκλειναν με κούμπωμα, το οποίο σφάλιζε αυτόματα σαν λουκέτο και άνοιγε μονάχα με ένα συγκεκριμένο κλειδάκι. Δίπλα ακριβώς στο κούμπωμα, ενσωματωμένος στο δέρμα, ένας μεταλλικός χαλκάς, από όπου μπορούσες να πιάσεις το βραχιόλι αν ήθελες να το κρεμάσεις από κάπου· γιατί το βραχιόλι ήταν υπερβολικά σφιχτό στο χέρι,

όπως και το περιλαίμιο στον λαιμό, και μολονότι ήταν έτσι προσαρμοσμένα ώστε να μην πληγώνεται το δέρμα, δεν περνούσε από μέσα το παραμικρό. Αφού της φόρεσαν το περιλαίμιο και τα βραχιόλια στον λαιμό και στους καρπούς της, ο άνδρας τής είπε να σηκωθεί. Εκείνος κάθισε στη θέση της πάνω στο γούνινο πουφ και την τράβηξε στα γόνατά του, πέρασε το γαντοφορεμένο χέρι του στο εσωτερικό των μηρών της και πάνω απ' τα στήθη της και της εξήγησε ότι, το ίδιο βράδυ, μετά το δείπνο που θα έπαιρνε μόνη της, θα την παρουσίαζαν. Πράγματι, δειπνήσε ολομόναχη, γυμνή, μέσα σ' ένα είδος στενόχωρου θαλάμου, όπου ένα αόρατο χέρι τής έδινε τα πιάτα μέσα από ένα πορτάκι. Μόλις τελείωσε το δείπνο της, εμφανίστηκαν οι δυο γυναίκες και την πήραν μαζί τους. Στο μπουντουάρ, πέρασαν πίσω στην πλάτη της τον ένα μέσα στον άλλο τους χαλκάδες των βραχιολιών της και της έριξαν στους ώμους μια μακριά, πιασμένη απ' το περιλαίμιό της, κόκκινη κάπα, που την κάλυπτε ολόκληρη αλλά άνοιγε καθώς η Ο περπατούσε, εφόσον, με τα χέρια δεμένα πισθάγκωνα, δεν μπορούσε να την κρατήσει. Η μια από τις γυναίκες προχωρούσε μπροστά της κι άνοιγε τις πόρτες, η άλλη ακολουθούσε και τις ξανάκλεινε. Διέσχισαν έναν προθάλαμο, δύο σαλόνια, και μπήκαν στη βιβλιοθήκη, όπου τέσσερις άνδρες έπιναν καφέ. Φορούσαν τους ίδιους μακριούς μανδύες με τον πρώτο, αλλά χωρίς την κουκούλα-μάσκα. Ωστόσο η Ο δεν πρόλαβε να δει τα πρόσωπά τους και να διαπιστώσει αν ο εραστής της ήταν ανάμεσά τους (ήταν όντως), γιατί ένας απ' τους τέσσερις έστρεψε προς το μέρος της έναν προβολέα που την τύφλωσε. Οι πάντες έμειναν ακίνητοι, οι δυο γυναίκες δεξιά κι αριστερά της και οι άνδρες απέναντι που την παρατηρού-

σαν. Ύστερα ο προβολέας έσβησε· οι γυναίκες έφυγαν. Όμως της ξανάδεσαν τα μάτια. Τότε της είπαν να προχωρήσει, το έκανε τρικλίζοντας λιγάκι κι ένιωσε πως βρέθηκε μπροστά στο τζάκι, κοντά στο οποίο κάθονταν οι τέσσερις άνδρες· αισθάνθηκε τη ζέστη και, μες στη σιγαλιά, άκουγε το αργόσυρτο τριζοβόλημα των καυσόξυλων. Στεκόταν αντίκρυ στη φωτιά. Δυο χέρια ανασήκωσαν την κάπα της, δυο άλλα κατέβηκαν κατά μήκος των γλουτών της, αφού πρώτα έλεγξαν το δέσιμο των βραχιολιών της· χέρια που δεν φορούσαν γάντια, εκ των οποίων το ένα μπήκε μέσα της και απ' τις δυο μεριές την ίδια στιγμή, τόσο απότομα, που εκείνη ούρλιαξε. Κάποιος από τους παρευρισκομένους γέλασε: «Γυρίστε τη, να βλέπουμε το στήθος και το αιδούιο». Τη γύρισαν, και η κάψα της φωτιάς ακουμπούσε τους γλουτούς της. Ένα χέρι έπιασε το ένα της στήθος, ένα στόμα άρπαξε τη ρώγα του άλλου. Ξάφνου, η Ο έχασε την ισορροπία της κι έπεσε προς τα πίσω, σε ποια αγκαλιά; Της άνοιξαν τα πόδια και παραμέρισαν απαλά τα χείλη του αιδούιου· τρίχες άγγιξαν το εσωτερικό των μηρών της. Τους άκουσε να λένε ότι έπρεπε να τη βάλουν σε στάση γονατιστή. Και το έκαναν. Πονούσαν πολύ τα γόνατά της, επειδή δεν την άφηναν να πλησιάσει το ένα με το άλλο και, καθώς τα χέρια της ήταν δεμένα πισθάγκωνα, έγερνε κατ' ανάγκη μπροστά. Της επέτρεψαν λοιπόν ν' ανασηκώσει λίγο το κορμί της, μισοκαθισμένη στις φτέρνες όπως κάνουν οι καλόγριες. «Ποτέ δεν τη δέσατε;» «Όχι, ποτέ». «Ούτε τη μαστιγώσατε;» «Όχι, ποτέ, στην πραγματικότητα όμως...» Ήταν ο εραστής της εκείνος που απαντούσε. «Στην πραγματικότητα...» αποκρίθηκε η άλλη φωνή. «Αν τη δένετε καμιά φορά, αν τη μαστιγώνετε λίγο κι αυτή το απολάμβανε, όχι, αυτό δεν αρκεί. Το

πρέπον είναι να ξεπεράσει το σημείο της ηδονής, για να έχουμε δάκρυα». Τότε σήκωσαν την Ο, και ετοιμάζονταν να τη λύσουν, για να την ξαναδέσουν σίγουρα σε έναν στύλο ή στον τοίχο, όταν κάποιος διαμαρτυρήθηκε, επειδή ήθελε πρώτα να την πάρει, επιτόπου μάλιστα – έτσι την ξανάβαλαν γονατιστή, αλλά τούτη τη φορά ακούμπησαν το μπούστο της σε ένα πουφ, με τα χέρια πάντα δεμένα πισθάγκωνα και τους γλουτούς ψηλότερα απ’ το πανωκόρμι της, κι ένας από τους παρευρισκομένους, κρατώντας τη με τα δυο του χέρια απ’ τους γοφούς, καρφώθηκε στο αιδόιο της. Παραχώρησε τη θέση του σε έναν δεύτερο. Ο τρίτος θέλησε να διαπεράσει τη στενότερη δίοδο και η βιαιότητα της διείσδυσής του την έκανε να ουρλιάξει. Όταν τελείωσε μαζί της, εν μέσω βογκητών και δακρύων που κηλίδωναν την κορδέλα που κάλυπτε τα μάτια της, η Ο σωριάστηκε καταγής: δυο γόνατα ένιωσε να πλησιάζουν το πρόσωπό της, σημάδι ότι το στόμα της δεν θα γλίστωνε. Στο τέλος την άφησαν, με τα χέρια πάντα δεμένα, πεσμένη ανάσκελα, μες στην κόκκινη τσαλακωμένη κάπα της, μπροστά στο τζάκι. Άκουγε ποτήρια να γεμίζουν, τσουγκρίσματα, πολυθρόνες να μετακινούνται, καυσόξυλα να ζωντανεύουν τις φλόγες. Ξάφνου, κάποιος της τράβηξε την κορδέλα. Το μεγάλο δωμάτιο με τα βιβλία στους τοίχους φωτιζόταν διακριτικά από μια λάμπα πάνω σε μια κονσόλα και από το φέγγος της φωτιάς, που είχε αρχίσει να φουντώνει. Δύο από τους άνδρες στέκονταν όρθιοι και κάπνιζαν. Ένας άλλος καθόταν, μ’ ένα καμτσίκι στα γόνατά του, κι αυτός που έσκυβε πάνω της χαϊδεύοντάς της τα στήθη ήταν ο εραστής της. Αλλά καθώς την είχαν πάρει και οι τέσσερις, δεν είχε μπορέσει να τον ξεχωρίσει απ’ τους άλλους.

Της εξήγησαν ότι, όσο θα βρισκόταν στον πύργο, πάντα

αυτό θα γινόταν, ότι θα έβλεπε τα πρόσωπα αυτών που θα τη βίαζαν ή θα τη βασάνιζαν, ποτέ όμως τη νύχτα, και ότι δεν θα μάθαινε ποτέ ποιοι ευθύνονταν για τα χειρίστα. Το ίδιο και όταν θα τη μαστίγωναν, παρεκτός κι αν εκείνοι ήθελαν να βλέπει η Ο το μαστίγωμά της· την πρώτη φορά λοιπόν δεν θα της έδεναν τα μάτια, αλλά αυτοί θα φορούσαν τις κουκούλες-μάσκες τους ώστε να μην μπορεί να τους διακρίνει. Ο εραστής της τη σήκωσε και την έβαλε να καθίσει τυλιγμένη μες στην κόκκινη κάπα της στο μπράτσο μιας πολυθρόνας πλάι στο τζάκι, για ν' ακούσει ό,τι είχαν να της πουν και να δει ό,τι ήθελαν να της δείξουν. Τα χέρια της ήταν πάντα δεμένα πίσω στην πλάτη. Της έδειξαν το μαύρο καμτσίκι, μακρύ και λεπτό, από εύκαμπτο μπαμπού επικαλυμμένο με δέρμα, όπως εκείνα που βλέπεις στις βιτρίνες πανάκριβων σελοποιείων· το πέτσινο μαστίγιο που είχε περασμένο στη ζώνη του ο πρώτος από τους άνδρες που είχε δει ήταν μακρύ, με έξι λουριά που απόληγαν σε έναν κόμπο· υπήρχε κι ένα τρίτο μαστίγιο με πολύ λεπτά σκοινιά που απόληγαν σε πολλούς κόμπους και ήταν άκαμπτα, θαρρείς και τα είχαν αφήσει για ώρες στο νερό, όπως πράγματι είχαν κάνει, καθώς διαπίστωσε η ίδια, γιατί, αφού της άνοιξαν τα πόδια, χάιδεψαν μ' αυτά το αιδοίο της, για να αισθανθεί το πόσο υγρά και παγερά ήταν τα σκοινιά πάνω στην τρυφερή επιδερμίδα του εσωτερικού των μηρών της. Στην κονσόλα διέκρινε κάτι κλειδιά και ατσάλινες αλυσίδες. Στα μισά ενός τοίχου της βιβλιοθήκης υψωνόταν μια αψίδα που στηριζόταν σε δυο στύλους. Στον έναν απ' αυτούς ήταν μπηγμένος ένας γάντζος, σε ύψος που έφτανε ένας άνδρας πατώντας στις μύτες των ποδιών και με το χέρι τεντωμένο. Είπαν στην Ο -την οποία ο εραστής της κρατούσε στην αγκαλιά του, με το ένα

χέρι κάτω απ' τους ώμους της και το άλλο, που την έκαιγε, χωμένο βαθιά στο αιδοίο της, για να κάμψει κάθε αντίστασή της— ότι θα της έλυναν τα χέρια για να τη δέσουν, σε λίγα λεπτά, με τα ίδια βραχιόλια και με μία από τις ατσάλινες αλυσίδες στον στύλο. Της είπαν ακόμα ότι εκτός από τα χέρια, που θα τα κρατούσε λίγο πιο πάνω απ' το κεφάλι της, θα μπορούσε να κινείται και να βλέπει τα χτυπήματα να πλησιάζουν το κορμί της. Ότι, συνήθως, θα τη μαστίγωναν μονάχα στους γλουτούς και στους μηρούς, κοντολογίς, από τη μέση ως τα γόνατα, όπως είχε προετοιμαστεί στο αυτοκίνητο που την έφερε εδώ, όταν κάθισε γυμνή πάνω στο κάθισμα. Επιπλέον δε, ότι πιθανότατα κάποιος από τους τέσσερις παρευρισκόμενους άνδρες να επιθυμούσε να της σημαδέψει τους μηρούς με το καμτοίκι, που αφήνει υπέροχες ραβδώσεις, μακριές και βαθιές, που μένουν για καιρό. Όλα αυτά δεν θα της επιβάλλονταν την ίδια στιγμή, θα είχε το χρόνο να ουρλιάξει, να παλέψει, να κλάψει. Θα την άφηναν να παίρνει βαθιές αναπνοές, αλλά μόλις ξανάβρισκε την ανάσα της θα ξανάρχιζαν, κρίνοντας το αποτέλεσμα όχι απ' τις κραυγές ή τα δάκρυά της, αλλά απ' το πόσο έντονα και διαρκή σημάδια θα άφηναν τα μαστίγια πάνω στο δέρμα της. Της επισήμαναν ότι αυτός ο τρόπος με τον οποίον έκριναν την αποτελεσματικότητα του μαστιγίου, εκτός του ότι ήταν ο ενδεδειγμένος και καθιστούσε άσκοπες τις απόπειρες των θυμάτων να προκαλέσουν τον οίκτο με τα υπερβολικά βογκητά τους, επέτρεπε επιπροσθέτως τη μεταχείρισή του και πέρα απ' τους τοίχους του πύργου, για παράδειγμα έξω στον κήπο, όπως συνέβαινε συχνά, ή σε ένα οποιοδήποτε συνηθισμένο διαμέρισμα ή δωμάτιο ξενοδοχείου, υπό την προϋπόθεση της χρήσης φίμωτρου (όπως αυτό που της έδειξαν πάραυτα), το

οποίο αφήνει να κυλούν μόνο τα δάκρυα, πνίγει τις κραυγές και επιτρέπει λιγοστά βογκητά.

Δεν σκόπευαν να το χρησιμοποιήσουν εκείνο το βράδυ, αντιθέτως μάλιστα. Ήθελαν ν' ακούσουν τα ουρλιαχτά της Ο, το ταχύτερο μάλιστα. Η περηφάνια που της υπαγόρευε να αντισταθεί και να σωπάσει δεν κράτησε πολύ: την άκουσαν να ικετεύει να τη λύσουν, να σταματήσουν για μια στιγμή, μία και μόνη. Στριφογυρνούσε με τέτοια παραφορά για να γλιτώσει απ' τον οξύ πόνο των λουριών, που σχεδόν στροβιλιζόταν γύρω απ' το κορμί της μπροστά στον στύλο, γιατί η αλυσίδα που την κρατούσε, αν και σταθερή, ήταν μακριά και, μολονότι γερή, ήταν κάπως χαλαρή. Έτσι, το υπογάστριο και το μπροστινό μέρος των μηρών, καθώς και το πλαϊνό, δέχονταν σχεδόν τα ίδια χτυπήματα με τους γλουτούς. Μετά από μια ολιγόλεπτη παύση, σκέφτηκαν να συνεχίσουν αφού τη δέσουν πρώτα πάνω στον στύλο περνώντας ένα σκοινί γύρω απ' τη μέση της. Καθώς την έσφιξαν πολύ, για να στερεώσουν γερά το σώμα της, ο κορμός έγειρε αναγκαστικά κάπως στο πλάι, κάνοντας έτσι τον γλουτό της άλλης μεριάς να προεξέχει εμφανώς. Από εκείνη τη στιγμή και μετά, τα χτυπήματα δεν παρεκτρέπονταν σπιθαμή, παρά μόνο σκόπιμα. Δεδομένου του τρόπου με τον οποίο την είχε παραδώσει ο εραστής της, η Ο κατάλαβε ότι το να επικαλεστεί τον οίκτο του σίγουρα θα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να επιτείνει την ωμότητα, καθώς εκείνος απολάμβανε σφόδρα αυτές τις αδιάσειστες μαρτυρίες της εξουσίας του, τις οποίες αποσπούσε ο ίδιος ή έβαζε άλλους να το κάνουν. Και πράγματι, αυτός πρώτος παρατήρησε ότι το πέτσινο μαστίγιο, κάτω απ' τα χτυπήματα του οποίου είχε στενάξει η Ο, τη σημάδευε πολύ λιγότερο (κάτι που πέτυχαν

σχεδόν αμέσως με τα βρεγμένα σκοινιά του βούρδουλα και στο πρώτο χτύπημα με το καμτσίκι, καταφέρνοντας έτσι να παρατείνουν τον πόνο και να ξαναρχίζουν σχεδόν αμέσως μόλις τους ερχόταν η επιθυμία). Ζήτησε λοιπόν να μην ξαναχρησιμοποιήσουν το πέτσινο μαστίγιο. Στο μεταξύ, εκείνος από τους τέσσερις στον οποίο δεν πολυάρεσαν οι γυναίκες παρά μόνο σε ό,τι κοινό έχουν με τους άνδρες, μαγεμένος από τούτο τον προσφερόμενο γλουτό ο οποίος τεντωνόταν απ' το σχοινί που περιέβαλλε τη μέση και τεντωνόταν περισσότερο στην προσπάθειά του να ξεφύγει, ζήτησε μια ανάπαυλα για να επωφεληθεί, απομάκρυνε τα δύο οπίσθια που έκαιγαν κάτω απ' τα χέρια του και διείσδυσε με αρκετό ζόρι, σχολιάζοντας ότι η συγκεκριμένη δίοδος θα έπρεπε να γίνει πιο εύχρηστη. Οι άλλοι τον διαβεβαίωσαν πως αυτό ήταν εφικτό και πως θα έβρισκαν τον κατάλληλο τρόπο.

Όταν έλυσαν τη νεαρή γυναίκα, έτοιμη να σωριαστεί ημιλιπόθυμη κάτω απ' τον κόκκινο μανδύα της, για να την ενημερώσουν διεξοδικά, προτού την οδηγήσουν στο κελί όπου θα διέμενε, σχετικά με τους κανόνες που όφειλε να τηρεί κατά την παραμονή της στον πύργο, αλλά και στην κανονική της ζωή, όταν θα έφευγε αποκεί (χωρίς βέβαια ν' ανακτήσει την αλλοτινή ελευθερία της), την έβαλαν να καθίσει σε μια μεγάλη πολυθρόνα πλάι στο τζάκι και χτύπησαν το κουδούνι. Οι δύο νεαρές γυναίκες που την είχαν υποδεχτεί έφεραν τα ενδύματα που θα φορούσε κατά τη διαμονή της και από τα οποία θα την αναγνώριζαν οι επισκέπτες του πύργου, αυτοί που ήταν πριν από τον ερχομό της κι εκείνοι που θα εμφανίζονταν μετά την αναχώρησή της. Η φορεσιά ήταν παρόμοια με εκείνη των δύο άλλων: ένας κορσές με πολλές μπαλάνες, υπερβολικά εφαρμοστός στη μέση, ένα κολλαρι-

στό βατιστένιο μεσοφόρι, ένα μακρύ φόρεμα, φαρδύ απ' τη μέση και κάτω, του οποίου το κορσάς άφηνε τα στήθη, που τα ανασήκωνε ο κορσές, σχεδόν ακάλυπτα κάτω απ' τη λεπτή δαντέλα. Το μεσοφόρι ήταν λευκό, ο κορσές και το φόρεμα σατινένια, γαλαζοπράσινα, και η δαντέλα λευκή. Όταν η Ο ντύθηκε και ξανακάθισε στην πολυθρόνα της πλάι στο τζάκι, ακόμα πιο ωχρή μες στο απαλόχρωμο φόρεμά της, οι δυο νεαρές γυναίκες, που όλη αυτή την ώρα ήταν σιωπηλές, ετοιμάστηκαν να φύγουν. Ένας από τους τέσσερις άνδρες άρπαξε τη μία καθώς περνούσε από μπροστά του, έγνεψε στην άλλη να περιμένει και, φέρνοντας προς τη μεριά της Ο εκείνη που είχε σταματήσει, την έβαλε να γυρίσει, πιάνοντάς τη με το ένα χέρι από τη μέση και σηκώνοντας με το άλλο τη φούστα της, για να δείξει στην Ο, καταπώς είπε, γιατί ήταν ντυμένες με αυτή τη φορεσιά και πόσο σοφά ήταν μελετημένες, προσθέτοντας ότι μπορούσες με μια απλή ζώνη να κρατήσεις ανασηκωμένη τη φούστα όσο ήθελες, πράγμα που επέτρεπε την πρακτική χρήση αυτού που αποκαλυπτόταν τοιουτοτρόπως. Άλλωστε, υποχρέωναν συχνά τις γυναίκες να κυκλοφορούν μες στον πύργο ή στον κήπο με τις φούστες κατ' αυτό τον τρόπο σηκωμένες, ή από μπροστά, μέχρι τη μέση. Είπαν στη νεαρή γυναίκα να δείξει στην Ο πώς έπρεπε να κρατάει σηκωμένη τη φούστα της: να τη γυρίζει πολλές φορές (σαν μπούκλα τυλιγμένη σε μπικουτί) και να τη συγκρατεί από μια σφιχτή ζώνη, στο μέσον μπροστά, για να αφήνει ελεύθερο το αιδοίο, ή στο μέσον της πλάτης, για να ελευθερώνει τους γλουτούς. Και στη μια και στην άλλη περίπτωση, το μεσοφόρι και η φούστα έπεφταν στο πλάι σχηματίζοντας πλούσιες διαγώνιες πτυχώσεις, ασύμμετρες μεταξύ τους. Όπως η Ο, η νεαρή γυναίκα έφερε στους

γλουτούς νωπά σημάδια από καμτοικιές. Μετά από λίγο, βγήκε απ' το δωμάτιο.

Στη συνέχεια, απηύθυναν στην Ο τα ακόλουθα λόγια. «Βρίσκεστε εδώ για να υπηρετείτε τους αφέντες σας. Στη διάρκεια της ημέρας θα ασχολείστε με το νοικοκυριό, δηλαδή σκούπισμα, τακτοποίηση των βιβλίων, φροντίδα των ανθοδοχείων, σεργίρισμα του γεύματος. Δεν υπάρχουν πιο επίπονες εργασίες. Ωστόσο, με την πρώτη λέξη ή το πρώτο νεύμα εκείνου που θα σας προστάξει, θα αφήνετε ό,τι κι αν κάνετε, όταν πρόκειται για τη μόνη αληθινή υπηρεσία σας, η οποία είναι να μας προσφέρεστε. Τα χέρια σας δεν σας ανήκουν, μήτε τα στήθη σας, μήτε προπάντων καμία από τις οπές του κορμιού σας, τις οποίες μπορούμε να ανασκαλεύουμε κι εντός των οποίων μπορούμε να διεισδύουμε όποτε το επιθυμούμε. Ως ένδειξη αυτού, για να έχετε διαρκώς κατά νου, διαρκώς κατά το δυνατόν βέβαια, ότι έχετε απολέσει το δικαίωμα να ξεφύγετε, δεν θα κλείνετε ποτέ ενώπιόν μας εντελώς τα χείλη σας, δεν θα σταυρώνετε τα πόδια σας και δεν θα σμίγετε τα γόνατά σας (όπως σας απαγόρευαν ήδη από τη στιγμή της άφιξής σας), διότι αυτό σημαίνει για εσάς, αλλά και για εμάς, ότι το στόμα σας, το αιδοίο σας και οι γλουτοί σας είναι ανοιχτά για εμάς. Ενώπιόν μας δεν θα αγγίζετε ποτέ τα στήθη σας: ο κορσές τα ανυψώνει για να μας τα προσφέρει. Στη διάρκεια της ημέρας, θα είστε λοιπόν ντυμένη, θα σηκώνετε τη φούστα σας όποτε σας προστάζουν και θα σας χρησιμοποιεί όποιος θέλει, με ακάλυπτο πρόσωπο –και με τον τρόπο που το θέλει– χωρίς εντούτοις μαστίγιο. Το μαστίγιο θα το χρησιμοποιούμε μόνο μεταξύ δύσης και ανατολής του ηλίου. Πέραν όμως του ότι θα το υφίστασθε από όποιον το επιθυμήσει, θα τι-

μωρείστε με μαστίγωμα κάθε βράδυ για παράβαση των κανόνων στη διάρκεια της ημέρας: ας πούμε επειδή δεν επιδείξατε φιλοφροσύνη ή επειδή σηκώσατε τα μάτια σ' εκείνον που σας μίλησε ή σας βίασε: δεν πρέπει ποτέ να κοιτάζετε κανέναν από εμάς καταπρόσωπο. Η βραδινή μας ενδυμασία, αυτή που βλέπετε τώρα μπροστά σας, αφήνει το πέος μας ακάλυπτο όχι για λόγους άνεσης, που έτσι κι αλλιώς έχουμε, αλλά για λόγους πρόκλησης, για να προσελκύεται το βλέμμα σας εκεί και όχι αλλού, για να γνωρίζετε ότι αυτός είναι ο αφέντης σας, για τον οποίο προορίζονται πρωτίστως τα χείλη σας. Στη διάρκεια της ημέρας, όπου εμείς θα είμαστε ντυμένοι κανονικά κι εσείς όπως ακριβώς αυτή τη στιγμή, θα ακολουθείτε τον ίδιο κανόνα και απλώς θα μπαίνετε στον κόπο, εφόσον σας το ζητήσουν, να ανοίγετε τα ρούχα σας, τα οποία θα ξανακλείνετε εσείς η ίδια όταν θα έχουμε τελειώσει μαζί σας. Επιπλέον δε, τη νύχτα, θα έχετε μόνο τα χείλη σας για να μας τιμάτε, και τα ανοιγμένα πόδια σας ασφαλώς, γιατί τα χέρια σας θα είναι δεμένα πίσω στην πλάτη σας και θα είστε γυμνή, όπως σας έφεραν πριν από λίγο· τα μάτια θα σας τα δένουμε μόνο όταν σας κακοποιούμε και, τώρα που ξέρετε πώς είναι το μαστίγωμα, όταν σας μαστιγώνουμε. Και, εν προκειμένω, εφόσον πρέπει να συνηθίσετε το μαστίγιο, καθώς θα το δέχεστε καθημερινά όσο θα βρίσκεστε εδώ, μάθετε πως δεν είναι τόσο για τη δική μας απόλαυση όσο για τη δική σας αγωγή. Θα καταλάβετε πόσο αληθινό είναι αυτό όταν τις νύχτες που κανείς δεν θα σας επιθυμεί θα προσμένετε μες στη μοναξιά του κελιού σας τον ερχομό του υπηρέτη του επιφορτισμένου με τούτο το καθήκον, για να σας προσφέρει αυτό που θα πρέπει να λάβετε και που εμείς δεν θα έχουμε τη διάθεση να σας δώ-

σουμε. Πράγματι, με αυτό τον τρόπο, καθώς και με την αλυσίδα η οποία, στερεωμένη στον χαλκά του περιλαιμίου σας, θα σας κρατά σχεδόν καρφωμένη στο κρεβάτι σας πολλές ώρες την ημέρα, κάθε άλλο παρά να σας προκαλέσουμε πόνο, κραυγές ή δάκρυα επιζητούμε· θέλουμε να σας κάνουμε να αντιληφθείτε, μέσω αυτού του πόνου, ότι είστε δέσμια και να σας διδάξουμε ότι είστε απολύτως ταμένη σε κάτι το οποίο σας ξεπερνά. Όταν φύγετε αποδώ, θα φοράτε στον παράμεσο ένα σιδερένιο δαχτυλίδι, το οποίο θα σας καθιστά αναγνωρίσιμη: θα έχετε μάθει μέχρι τότε να υπακούτε σ' εκείνους που φέρουν το ίδιο διακριτικό – και αυτοί βλέποντάς το θα ξέρουν ότι, όσο συνηθισμένο και ευπρεπές κι αν είναι το ένδυμά σας, είστε πάντα γυμνή κάτω από τη φούστα σας, και αυτό είναι κάτι που το προορίζετε γι' αυτούς. Εφόσον σας θεωρήσουν απείθαρχη, θα σας ξαναφέρουν εδώ. Τώρα, θα σας οδηγήσουμε στο κελί σας».

Όση ώρα μιλούσαν στην Ο, οι δυο γυναίκες που είχαν έρθει να την ντύσουν στέκονταν εκατέρωθεν του στύλου όπου την είχαν μαστιγώσει, αλλά δεν τον άγγιζαν, θαρρείς και τους προκαλούσε τρόμο ή τους το είχαν απαγορεύσει (και αυτό ήταν μάλλον το πιθανότερο)· όταν ο άνδρας απόσωσε τα λόγια του, προχώρησαν προς την Ο, η οποία κατάλαβε ότι έπρεπε να σηκωθεί και να τις ακολουθήσει. Σηκώθηκε λοιπόν, παίρνοντας αγκαλιά τις φούστες της για να μη σκοντάψει, γιατί δεν ήταν συνηθισμένη στα μακριά φορέματα και, επιπλέον, δεν αισθανόταν στέρεα πάνω στα υπερβολικά ψηλοτάκουνα και δίσολα παπούτσια της, που τα συγκρατούσε στο πόδι της μονάχα μια σατινένια λωρίδα, σε χρώμα πράσινο, ολόιδιο με το φόρεμά της. Καθώς έσκυψε, γύρισε το κεφάλι της. Οι γυναίκες περίμεναν, οι άνδρες δεν

την κοιτούσαν πια. Ο εραστής της, καθισμένος κατάχαμα, με την πλάτη ακουμπισμένη στο πουφ πάνω στο οποίο την είχαν ρίξει στην αρχή της βραδιάς, τα γόνατα λυγισμένα και πάνω τους ακουμπισμένους τους αγκώνες, έπαιξε με το πέτσινο μαστίγιο. Στο πρώτο βήμα που έκανε η Ο για να πλησιάσει τις γυναίκες, τον άγγιξε η φούστα της. Σήκωσε το κεφάλι του, της χαμογέλασε και, αποκαλώντας τη με το όνομά της, πετάχτηκε όρθιος. Της χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά, της ίσιωσε τα φρύδια με το ακροδάχτυλό του και τη φίλησε απαλά στα χείλη. Της είπε μεγαλόφωνα πως την αγαπούσε. Η Ο, σκιρτώντας, συνειδητοποίησε τρομαγμένη πως του αποκρίθηκε «σ' αγαπώ» και πως πράγματι το εννοούσε. Την έσφιξε πάνω του, της είπε «αγάπη μου, λατρεία μου», τη φίλησε στον λαιμό και χαμηλά στο μάγουλο· εκείνη άφησε το κεφάλι της να γείρει στον ώμο του, που τον κάλυπτε ο βιολετί μανδύας. Χαμηλόφωνα τούτη τη φορά, της ξανάπε πως την αγαπούσε και, ακόμα πιο σιγανά, πρόσθεσε: «Γονάτισε, χάιδεψέ με και πάρε με στο στόμα σου»· πισωπάτησε ένα βήμα, γνέφοντας στις γυναίκες να απομακρυνθούν, και στηρίχτηκε πάνω στην κονσόλα. Καθώς ήταν ψηλός και η κονσόλα αρκετά χαμηλή, αναγκάστηκε να λυγίσει τα μακριά του πόδια, που τα κάλυπτε το ίδιο βιολετί ύφασμα με τον μανδύα του. Ο ανοιχτός μανδύας έπεφτε σαν βαριά πτυχωτή κουρτίνα· το πάνω μέρος της κονσόλας, που έσπρωχνε τους γλουτούς του από πίσω, ανασήκωνε κάπως το βαρύ του πέος, το στεφανωμένο με ανοιχτόχρωμη πλούσια ήβη. Οι τρεις άνδρες πλησίασαν. Καθώς η Ο γονάτισε πάνω στο χαλί, το πράσινο φόρεμά της σχημάτισε ολόγουρά της μια στεφάνη άνθους. Ο κορσές την έσφιγγε, τα στήθη της, των οποίων φαίνονταν οι ρώγες,

ήταν στο ίδιο ύψος με τα γόνατα του εραστή της. «Κι άλλο φως» είπε ένας απ' τους άνδρες. Αφού προσάρμοσαν τη φωτεινή δέσμη έτσι ώστε να πέφτει ακριβώς πάνω στο πέος του και στο πρόσωπο της ερωμένης του, που βρισκόταν σχεδόν κολλημένο πάνω του, και στα χέρια της, που το χάιδευαν από κάτω, ο Ρενέ ξάφνου την πρόσταξε: «Επανάλαβε: σ' αγαπώ». Η Ο επανέλαβε «σ' αγαπώ» τόσο ηδονικά, που τα χείλη της τόλμησαν να αγγίξουν την άκρη του φύλου του, που προστατευόταν ακόμη από την απαλόσαρκη πόσθη. Οι τρεις άνδρες, που κάπνιζαν, σχολίαζαν τις χειρνομίες της, την κίνηση του στόματός της που έκλεινε και έσφιγγε πάνω στο πέος που είχε αρπάξει και κατά μήκος του οποίου ανεβοκατέβαινε, το παραμορφωμένο της πρόσωπο που πλημμύριζε δάκρυα κάθε φορά που το φουσκωμένο μέλος τη χτυπούσε στα τρίσβαθα του λαιμού της, σπρώχνοντας τη γλώσσα και προκαλώντας της ναυτία. Με το στόμα ήδη μισοφιμωμένο από τη σκληρή σάρκα που το γέμιζε, ψιθύρισε και πάλι «σ' αγαπώ». Οι δυο γυναίκες στέκονταν η μία στα δεξιά και η άλλη στα αριστερά του Ρενέ, ο οποίος στήριζε τα χέρια του πάνω στους ώμους τους. Η Ο άκουγε τα σχόλια των παρευρισκομένων, αλλά μέσα απ' τα λόγια τους παραμόνευε τα βογκητά του εραστή της, προσέχοντας να τον περιλειαίξει με ατελείωτο σεβασμό και ρυθμό βραδύ, που ήξερε πως του άρεσε. Η Ο πίστευε ότι το στόμα της ήταν ωραίο, εφόσον ο εραστής της καταδεχόταν να μπει βαθιά μέσα του, εφόσον καταδεχόταν να αφεθεί παρουσία άλλων στις θωπείες του, εφόσον, τέλος, καταδεχόταν να το πλημμυρίσει με το σπέρμα του. Τον δέχτηκε ωσάν να ήταν θεός, τον άκουσε να κραυγάζει, άκουσε τους άλλους να γελάνε και, όταν τον ρούφηξε ολόκληρο, σωριάστηκε μπρούμυτα

στο πάτωμα. Οι δυο γυναίκες τη σήκωσαν και αυτή τη φορά την οδήγησαν έξω από το δωμάτιο.

« Ξαπλωμένη στο αριστερό πλευρό, ολομόναχη μες στο σκοτάδι και στη σιγαλιά, ζεστή κάτω απ' τη γούνα και υποχρεωτικά ακίνητη, η Ο αναρωτιόταν γιατί ένωθε τόσο ηρεμία ανάκατη με τρόπο ή γιατί ο τρόμος τής φαινόταν τόσο ήρεμος. Κατάλαβε ότι το πιο ολέθριο γί' αυτήν ήταν πως οιαδήποτε χρήση των χεριών της της ήταν απαγορευμένη· όχι γιατί αυτά ενδεχομένως θα την προστάτευαν (άραγε ήθελε να προστατευθεί;), αλλά, αν ήσαν ελεύθερα, θα επιχειρούσαν μια χειρονομία, θα προσπαθούσαν να απωθήσουν τα χέρια που την άρπαζαν, τη σάρκα που τη διαπερνούσε, να παρεμβληθούν ανάμεσα στους γλουτούς της και στο μαστίγιο. Την είχαν απαλλάξει απ' τα χέρια της· το κορμί της κάτω απ' τη γούνα ήταν γί' αυτήν απρόσιτο».

Πολύ πριν από τις *Πενήντα αποχρώσεις του γκρι* υπήρχε η *Ιστορία της Ο*. Το τολμηρό αυτό ερωτικό μυθιστόρημα ξεσήκωσε θύελλα αντιδράσεων όταν πρωτοεκδόθηκε το 1954, ενώ η λογοτεχνική του αξία αναγνωρίστηκε σχεδόν αμέσως καθώς τιμήθηκε με το βραβείο Prix des Deux Magots. Το βιβλίο έμελλε να γίνει το πιο πολυδιαβασμένο γαλλικό μυθιστόρημα του 20ού αιώνα μετά τον *Μικρό πρίγκιπα*, ενώ η ταυτότητα της συγγραφέα του ένα από τα μεγαλύτερα λογοτεχνικά μυστήρια.

Η *Ιστορία της Ο* ανήκει σ' εκείνα τα βιβλία που σημαδεύουν τον αναγνώστη τους – που δεν τον αφήνουν ακριβώς, ή ουδόλως, όπως τον βρήκαν: περιέργως, γίνονται ένα με την επιρροή που ασκούν και μεταμορφώνονται μαζί της. Μετά από κάποια χρόνια, δεν είναι πια τα ίδια βιβλία.

από τον πρόλογο του Ζαν Πολάν

ISBN: 978-618-03-1532-5

9 786180 315325

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 81532